

УХВАЛА

ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ ДРУГОГО СЕНАТУ КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Атрошенка Сергія Вячеславовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремого положення абзацу шістнадцятого пункту 1 статті 10 Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту“

м. Київ
28 серпня 2020 року
№ 187-1(II)/2020

Справа № 3-166/2020(414/20)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мойсика Володимира Романовича – головуючого, доповідача,
Сліденка Ігоря Дмитровича,
Юровської Галини Валентинівни,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Атрошенка Сергія Вячеславовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремого положення абзацу шістнадцятого пункту 1 статті 10 Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту“ від 22 жовтня 1993 року № 3551–XII (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 45, ст. 425) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Мойсика В.Р. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. До Конституційного Суду України звернувся Атрошенко С.В. із клопотанням визнати таким, що не відповідає статті 21, частині першій статті 46 Конституції України (є неконституційним), окрім положення абзацу шістнадцятого пункту 1 статті 10 Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту“ від 22 жовтня 1993 року № 3551–ХІІ зі змінами (далі – Закон).

Пунктом 1 статті 10 Закону встановлено, зокрема, коло осіб, віднесенних до членів сімей загиблих (тих, які пропали безвісти) військовослужбовців, партизанів та інших осіб, зазначених у цій статті Закону, до яких належать: утриманці загиблого або того, хто пропав безвісти, яким у зв'язку з цим виплачується пенсія; батьки; один з подружжя, який не одружився вдруге, незалежно від того, виплачується йому пенсія чи ні; діти, які не мають (і не мали) своїх сімей; діти, які мають свої сім'ї, але стали особами з інвалідністю до досягнення повноліття; діти, обоє з батьків яких загинули або пропали безвісти.

Автор клопотання просить перевірити на відповідність Основному Закону України «словосполучення „загиблих (тих, які пропали безвісти)“», яке міститься в абзаці шістнадцятому пункту 1 статті 10 Закону, в частині невіднесення до такої категорії осіб і членів сімей померлих військовослужбовців.

Із матеріалів справи вбачається, що Атрошенку С.В. за його зверненням до Управління праці і соціального захисту населення адміністрації Фрунзенського району Харківської міської ради (далі – Управління) було видане посвідчення як дитині померлого учасника бойових дій (батька), яка навчається за денною формою навчання у вищому навчальному закладі IV рівня акредитації, до закінчення навчального закладу, на період з 1 вересня 2014 року по 30 червня 2015 року, але не довше ніж до досягнення 23 років. Після досягнення вказаного віку Атрошенко С.В. повторно звернувся до

Управління із заявою про надання йому статусу члена сім'ї загиблого батька як дитині загиблого, що не має (не мав) своєї сім'ї. Отримавши відмову Управління, Атрошенко С.В. оскаржив її в судовому порядку.

Фрунзенський районний суд міста Харкова постановою від 21 грудня 2016 року позовні вимоги щодо зобов'язання Управління надати Атрошенку С.В. статус члена сім'ї загиблого батька, померлого внаслідок захворювання, отриманого в період проходження військової служби, та видати відповідне посвідчення задоволив.

Суд першої інстанції виходив із того, що позивач на час звернення до Управління не був одружений, тобто не мав і не має власної сім'ї, а тому він є членом сім'ї свого батька, який помер (загинув) внаслідок захворювання, отриманого в період проходження військової служби. Харківський апеляційний адміністративний суд в ухвалі від 27 лютого 2017 року погодився з таким висновком Фрунзенського районного суду міста Харкова.

За касаційною скаргою Управління Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду постановою від 10 червня 2019 року рішення судів першої та апеляційної інстанцій скасував і ухвалив нове рішення, яким відмовив в задоволенні позовних вимог Атрошенка С.В.

На думку Атрошенка С.В., він має право на соціальні пільги, передбачені Законом, „навіть у тому випадку, коли його батько саме помер у зв'язку з виконанням обов'язків військової служби при перебуванні в країнах, де велись бойові дії“. Автор клопотання наголошує, що «розмежовуючи поняття „померлий“ і „загиблий“, в даному випадку законодавець обмежує права членів сімей тих, хто помер внаслідок поранення, контузії чи каліцтва, одержаних під час захисту Батьківщини або виконання інших обов'язків військової служби (службових обов'язків), а також внаслідок захворювання, пов'язаного з перебуванням на фронті або одержаного в період проходження військової служби чи на території інших держав під час воєнних дій та конфліктів».

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною, якщо з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі положення), сплинуло не більше трьох місяців (пункт 2 частини першої); як виняток, конституційна скарга може бути прийнята поза межами вимог, установлених пунктом 2 частини першої цієї статті, якщо Конституційний Суд України визнає її розгляд необхідним із мотивів суспільного інтересу (частина друга); якщо суб’єкт права на конституційну скаргу пропустив строк подання конституційної скарги у зв'язку з тим, що не мав повного тексту судового рішення, він має право висловити у конституційній скарзі клопотання про поновлення пропущеного строку (частина третя).

З аналізу конституційної скарги вбачається, що остаточним судовим рішенням у справі Атрошенка С.В. є постанова Верховного Суду у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду від 10 червня 2019 року.

До Конституційного Суду України конституційна скарга Атрошенка С.В. надійшла 18 серпня 2020 року, тобто строк її подання пропущено.

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України зазначає, що автор клопотання не дотримав вимог пункту 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, а його конституційна скарга є такою, що подана з порушенням встановленого цим законом строку.

Атрошенко С.В. звертається до Конституційного Суду України з клопотанням розглянути його справу із мотивів суспільного інтересу, проте Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України вважає, що підстав для визнання розгляду його конституційної скарги із вказаних

мотивів у розумінні частини другої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ немає.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“ та відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

У х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Атрошенка Сергія Вячеславовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремого положення абзацу шістнадцятого пункту 1 статті 10 Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту“ від 22 жовтня 1993 року № 3551–XII зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Першої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

